

Ik was van plan onderstaand verhaal te vertellen tijdens mijn afscheidsreceptie in “De Badde” op 13 januari j.l.

Door de overweldigende belangstelling van de kant van de patiënten ben ik er echter niet aan toe gekomen.

32 jaar geleden was ik bezig met het laatste deel van mijn opleiding tot huisarts. We woonden toen in emmerhout en op een mooie zondagmiddag reden we wat rond in de buurt en kwamen toen ook door Nieuw-Weerdinge. Ik zei tegen m'n vrouw: “Hier zou ik toch nooit willen wonen!”

We wonen hier inmiddels ruim 32 jaar en met veel genoegens, 't bevalt ons hier nog steeds best. 32 jaar ben ik hier nu huisarts, een lange, mooie periode. Ik wil niet overdrijven en romantiseren, net als in elk vak heb je momenten dat “het niet wil”, dat “er wat tegenzit”, dat je “baaldagen” hebt, dat je denkt “wat doe ik hier?”, dat “je de patiënten achter het behang wilt plakken”, enz. Maar gelukkig de mooie, bijzondere dagen vormen de meerderheid.

Maar “Als 't dan toch zo goed bevalt, waarom stop je dan?”, vraag u zich wellicht af. Voor ik daarop antwoord, wil ik eerst even een paar geruchten ontzenuwen. Met de regelmaat van de klok heb ik ze de laatste 32 jaar gehoord en ook nu weer steken ze hardnekkig de kop op:

- nee: we gaan niet scheiden
- nee: ik heb geen vriendin met wie ik een stiekeme relatie heb
- nee: ik ben niet ziek
- nee: ik word geen kinderarts of chirurg
- nee: we gaan niet verhuizen
- nee: ik ben niet door de tuchtraad uit het ambt gezet
- nee: ik ga nog niet met pensioen / houd nog niet op met werken, ik stop alleen met de praktijk in Nieuw-Weerdinge
- nee: als antwoord op alle andere geruchten, die
- misschien nog rondgaan en die ik nog niet gehoord heb.

Een huisarts is ook maar een mens, zelfs ik.

Naarmate iemand ouder wordt, wordt alles wat minder, de lichamelijke krachten / de lichamelijke conditie neemt wat af; geestelijk wordt 't vaak ook moeilijker om de hectiek van de wereld om je heen, waar je als huisarts toch middenin zit, aan te kunnen / ermee om te gaan. De draagkracht neemt af als je ouder wordt.

En als de draaglast nu ook wat minder zou worden, kun je m.i. het huisartsenvak nog jaren volhouden.

Voor mijn gevoel / in mijn beleving neemt de draaglast, alles wat op je afkomt als huisarts echter alleen maar toe de laatste jaren en geleidelijk aan ben ik dat als een te grote / te zware last gaan ervaren.

Naar mijn idee zit die groter wordende draaglast niet eens zozeer in de directe contacten met en de zorg voor de patiënten, maar veel meer in alles wat daar omheen speelt - de regeltjes van bovenaf, de steeds wisselende voorschriften, de talloze, m.i. vaak bureaucratische veranderingen in en rond het huisartsenvak, die niets met de directe patiëntenzorg te maken hebben, waarvoor ik 32 jaar geleden huisarts ben geworden. Maar goed, genoeg hierover. Anders zeggen ze straks: "Daar heb je weer zo'n oude zeur, die niet met z'n tijd mee wil / kan gaan, die alleen maar roept: 'Vroeger was alles beter' ".

"Huisarts" is een prachtvak. Waar vindt je zo'n scala van ervaringen? Je ziet gelukkige ouders, als er een baby geboren is. Je mag mensen begeleiden op hun sterfbed. In het huisartsenvak heb je een enorm nauw / intens contact met de patiënten. Je kunt zomaar bij iemand op de rand van het bed gaan zitten, terwijl een ander nog niet eens in de slaapkamer mag komen.

Je hoort de meest persoonlijke, intieme gedachten / problemen en je mag daarbij iemand tot hulp zijn / raad geven en af en toe helpt 't ook nog – wat een pracht vak!

Het lukt soms om mensen van hun lichamelijke klachten af te helpen of ze op z'n minst te verlichten. En aangezien "gezondheid" een van de belangrijkste dingen, misschien wel het belangrijkste, in het leven is, is zoiets een fijne ervaring / maakt zoiets jouw dag goed.

Soms echter lukt 't niet – omdat de kwaal niet te verhelpen is; soms ook beoordeel je het niet goed – wat rest is dan verdriet en soms boosheid bij de patiënt, maar ook verdriet / boosheid en frustratie bij jezelf.

Een dokter is ook maar een mens, zelfs ik.

Goed, na deze wat sombere opmerkingen, wil ik toch "blij" eindigen.

- voor mijzelf ben ik blij dat ik vanaf 1 februari a.s. een stapje terug kan doen, een paar dagen minder in de week kan gaan werken, alleen nog de directe patiëntenzorg kan gaan doen, waarvoor ik 32 jaar geleden heb gekozen – ik ga bij collega's in de buurt waarnemen.

- ik ben ook blij dat ik in de heer Demircan, naar mijn gevoel, een goede opvolger heb gevonden. Het is tegenwoordig een probleem om opvolgers te vinden en dat probleem zal de komende jaren alleen maar groter worden mijns inziens.

- vooral ook ben ik blij voor de inwoners van Nieuw-Weerdinge. Ik ben erg blij dat een huisarts bereid is zich hier te vestigen, niet omdat Nieuw-Weerdinge zo'n slecht of hopeloos dorp is, waar geen huisarts wil werken. Nee – als dorp mag Nieuw-Weerdinge blij zijn dat het weer een vaste huisarts krijgt, iemand die ervoor heeft gekozen om hier nog jaren te blijven. Het dorp krijgt weer “een dorpsdokter” en dat kan op veel andere plaatsen niet gezegd worden!

Nieuw-Weerdinge gefeliciteerd!

Natuurlijk zult u aan dokter Demircan moeten wennen, u moet eraan wennen dat hij uw hele voorgeschiedenis / uw medicijngebruik / uw familieperikelen, enz. nog niet kent. U zult eraan moeten wennen dat hij sommige, misschien wel veel dingen anders gaat doen dan ik de laatste jaren gedaan heb.

Dokter Demircan zal ook aan u moeten wennen, zal de tijd moeten krijgen om zich in u te verdiepen.

Ik hoop dat u hem die tijd geeft. Dan weet ik zeker dat u daarna ook de tijd en aandacht krijgt, die u in verband met uw klachten nodig heeft.

Dames en heren, ik wil u hartelijk bedanken voor uw komst, voor de vele cadeaus / de bloemen / de talloze kaartjes met daarop de aardige opmerkingen en herinneringen. Ik dank u voor de vele jaren dat ik in Nieuw-Weerdinge uw huisarts mocht zijn, voor het in mij gestelde vertrouwen.

Ik wens u, ook namens mijn vrouw, voor de toekomst het allerbeste, het allerbelangrijkste – een goede gezondheid.